روزی رسول الله صلی الله علیه وسلم به همراه حسن خارج شد و با او بالای منبر رفت و فرمود: «این فرزندِ من آقاست؛ امید است که الله او را سببِ صلح و سازشِ دو گروه از مسلمانان قرار دهد».

از ابوبکره رضی الله عنه روایت است که می گوید: روزی رسول الله صلی الله علیه وسلم به همراه حسن خارج شد و با او بالای منبر رفت و فرمود: «ابْنِي هَذَا سَيِّدٌ، وَلَعَلَّ اللَّهَ أَنْ يُصْلِحَ بِهِ بَيْنَ فِئَتَيْنِ مِنْ الْمُسْلِمِينَ»: «این فرزندِ من آقاست؛ امید است که الله او را سببِ صلح و سازشِ دو گروه از مسلمانان قرار دهد».
[صحیح است] [به روایت بخاری]

روزی رسول الله صلی الله علیه وسلم به مسجد می رود و حسن را به همراه دارد که پسربچه ای کوچک است. با او بالای منبر مسجد شریفش می رود و به مردم خبر می دهد که فرزندش حسن، آقا و سید است؛ اصل و نسب وی شریف و بزرگوار است و به شریف ترین خانه در روی زمین منسوب است و الله متعال به سبب او میان دو گروه از مسلمانان که در آستانه ی جنگ با یکدیگر هستند، صلح و آشتی برقرار می کند. و به این ترتیب الله متعال بین این دو گروه اتحاد برقرار کرده و اتحاد مسلمانان را حفظ می کند. تردیدی نیست که این حدیث شریف یکی از علامت های نبوت رسول الله صلی الله علیه وسلم می باشد، چنانکه در آن از اتحاد و انسجام مسلمانان و صلح و آشتی بین آنها و برطرف شدن نزاع و اختلاف دو گروه به سبب حسن به علی رضی الله عنه خبر می دهد؛ و این امر با تنازل وی از خلافت به نفع معاویه رضی الله عنها رخ می دهد. و به این ترتیب باعث حفظ وحدت مسلمانان و مصون ماندن جان آنها می گردد. این واقعه در سال 40 یا 41 هجری بوده است.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/11172